

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 30 stycznia 2026 r.

DOOŚ-WDŚII.420.26.2025.AWT.4

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, po rozpatrzeniu odwołania Klimsa Inwestycje sp. z o.o. w Katowicach z 27 sierpnia 2025 r., od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z 14 sierpnia 2025 r., znak: WOOŚ.420.21.2023.MP.18, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), dalej k.p.a., w związku z art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112, ze zm.), dalej u.o.o.ś.,

utrzymuje ww. decyzję w mocy.

Uzasadnienie

Wnioskiem z 8 maja 2023 r. Klimsa Inwestycje sp. z o.o. w Katowicach, dalej Spółka, zwróciła się do RDOŚ w Katowicach o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa farm wiatrowych Pawłowice o łącznej mocy do 26 MW”.

Zawiadomieniem z 21 lipca 2025 r., znak: WOOŚ.420.21.2023.MP.17, RDOŚ w Katowicach poinformował o zgromadzeniu całego materiału dowodowego i możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, a także, zgodnie z art. 79a § 1 k.p.a., że na dzień wysłania informacji nie zostały spełnione przesłanki zależne od strony, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem strony.

Następnie RDOŚ w Katowicach decyzją z 14 sierpnia 2025 r., znak: WOOŚ.420.21.2023.MP.18, odmówił zgody na realizację ww. przedsięwzięcia.

Od powyższej decyzji odwołanie z 27 sierpnia 2025 r. wniosła Spółka, wskazując na naruszenie:

1. art. 6 k.p.a., poprzez wydanie decyzji bez podstaw prawnych z rażącym naruszeniem przepisów art. 9 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 553, ze zm.), dalej u.z.u.w.;
2. art. 11 i 107 § 3 k.p.a., poprzez brak odniesienia się w decyzji do argumentów przedstawionych przez Spółkę w pismach z dnia 22 kwietnia 2025 r. i 15 maja 2025 r. w

trakcie postępowania, jak też poprzez sporządzenie uzasadnienia decyzji w sposób nierzetelny i niespójny, co prowadzi do jego niezrozumienia w szczególności w zakresie dotyczącym uzasadnienia prawnego;

3. art. 7a i 8 k.p.a., poprzez uznanie pojawiających się w doktrynie wątpliwości interpretacyjnych jako podstawy prawnej do rozstrzygnięcia sprawy oraz pominięcie wypracowanej pod rządami nowych przepisów tj. ustawy wiatrakowej i ustawy zmieniającej, linii decyzyjnych wypracowanych przez inne organy wydające decyzje środowiskowe w analogicznych stanach faktycznych, co skutkuje funkcjonowaniem w obrocie prawnym rozbieżnych rozstrzygnięć;
4. art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 317), dalej u.w., poprzez uznanie, że norma wyrażona w tym przepisie ma zastosowanie w niniejszej sprawie jako norma wskazująca na sposób liczenia odległości 700 m, jak też z drugiej strony, że norma wskazana w tym przepisie ma charakter samodzielny, oderwany od przepisu art. 4 u.w., co w konsekwencji doprowadziło do nieuprawnionego zastosowania tych przepisów do wyliczenia odległości wskazanej w art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w., poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, naruszające konstytucyjne zasady demokratycznego państwa, prawa i działania organów na podstawie i w granicach prawa i naruszenie zasady *clara non sunt interpretanda*, podczas gdy taka wykładnia jest całkowicie nieprawidłowa i stanowi niedopuszczalne tworzenie norm prawnych przez organ, które z przepisów w żadnej mierze nie wynikają.

Równocześnie Spółka wniosła o:

- uchylenie decyzji RDOŚ w Katowicach z 14 sierpnia 2025 r. w całości i wydanie decyzji zgodnej z wnioskiem strony;
- wydanie orzeczenia po przeprowadzeniu rozprawy;
- ewentualnie rozpatrzenie możliwości wydania decyzji zgodnie z wnioskiem strony w trybie art. 132 k.p.a.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Jak wynika z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu k.p.a. w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, zatem jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania od decyzji RDOŚ w Katowicach.

Odwołanie od ww. decyzji zostało wniesione z zachowaniem terminu przewidzianego w art. 129 § 2 k.p.a. – zaskarżona decyzja została doręczona odwołującej się Spółce 19 sierpnia 2025 r., natomiast odwołanie wniesiono 29 sierpnia 2025 r. (data nadania w placówce pocztowej wyznaczonego operatora pocztowego).

Mając na uwadze zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, której istotą jest zapewnienie stronom prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy, GDOŚ w ramach postępowania odwoławczego dokonał analizy sprawy w pełnym zakresie co do okoliczności faktycznych i prawnych.

Zgodnie z przedłożonym przy piśmie Spółki z 13 marca 2025 r. raportem o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko z lutego 2025 r., dalej raport ooś, planowane przedsięwzięcie polega na realizacji farmy wiatrowej Pawłowice składającej się z maksymalnie 6 turbin wiatrowych (o wysokości od 40 do 169 m) wraz z niezbędną infrastrukturą, o maksymalnej mocy farmy do 26 MW.

Planowane przedsięwzięcie zlokalizowane będzie na działkach ewid. nr 2071/251, 2082/251, 517/211, 3535/178, 4175/168, 3207/191, 3208/191, 1554/240, 3154/167, 4516/178, 2088/243, 2087/243, 2562/243, 2561/251, 3132/1177, 3133/177, 3134/177 obręb Warszowice, gmina Pawłowice, powiat pszczyński.

Ww. działki, zgodnie z załączonym do wniosku z 8 maja 2023 r. wrysem z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zatwierdzonego Uchwałą Nr VII/88/2011 Rady Gminy Pawłowice z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części sołectw Pawłowice i Warszowice (Dz. Urz. Woj. Ślą. Nr 177, poz. 3283), dalej m.p.z.p., położone są w obszarze objętym m.p.z.p. oznaczonym symbolem 7RP – tereny rolnicze. W myśl § 14 ust. 4 m.p.z.p., na terenach oznaczonych symbolem 7RP, ustala się możliwość realizacji turbin wiatrowych.

Powyżej opisane przedsięwzięcie należy zakwalifikować zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 6 lit b rozporządzenia Rady Ministrów z 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1838, ze zm.), dalej r.o.o.ś., jako przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, polegające na realizacji instalacji wykorzystującej do wytwarzania energii elektrycznej energię wiatru, innej niż wymienione w z § 2 ust. 1 pkt 5, o całkowitej wysokości nie niższej niż 30 m. Z uwagi na powyższe, na mocy art. 71 ust. 1 pkt 2 u.o.o.ś., przedsięwzięcie to wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach działa w granicach wniosku inwestora, badając możliwość udzielenia zgody na realizację przedsięwzięcia w wariantcie wskazanym przez inwestora. Jeśli w wyniku analizy dokumentacji zgromadzonej w trakcie prowadzonego postępowania nie zdiagnozuje on przesłanek odmownych określenia warunków realizacji przedsięwzięcia, wówczas jest zobowiązany do wskazania w decyzji wariantu inwestora jako dopuszczanego do realizacji i określenia dla niego warunków realizacji.

Przesłanki odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia wymienione zostały w art. 80 ust. 2 oraz art. 81 u.o.o.ś. Ponadto przesłankami odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia mogą być również inne okoliczności, ale muszą one wynikać z konkretnych uregulowań prawnych lub faktycznych. Rozpatrując więc wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, należy wpięrow zbadać dopuszczalność realizacji planowanego przedsięwzięcia. U podstaw wydania decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia musi leżeć założenie, że inwestycja objęta wnioskiem jest w ogóle dopuszczalna.

W niniejszym przypadku, zgodnie z treścią decyzji RDOŚ w Katowicach z 14 sierpnia 2025 r., przesłanką determinującą odmowę zgody na realizację przedsięwzięcia był warunek zachowania wymaganej odległości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego, o którym mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. Zgodnie z tym przepisem organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, jeżeli inwestycja w zakresie elektrowni wiatrowej nie spełnia wymogu zachowania odległości nie mniejszej niż 700 metrów od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej. Przy czym zaznaczenia wymaga, że odległość o której mowa w powyższym przepisie, w ocenie organu pierwszej instancji, winna być liczona w myśl art. 5 ust. 1 pkt 1 i 6 u.w., tj. między rzutem poziomym istniejącego budynku mieszkalnego albo istniejącego budynku o funkcji mieszanej a linią rozgraniczającą teren, którego sposób zagospodarowania określony w planie miejscowym dopuszcza budowę elektrowni wiatrowej – w przypadku lokalizowania elektrowni wiatrowej.

Mając na uwadze powyższe, RDOŚ w Katowicach odmówił zgody na realizację przedmiotowej inwestycji, ze względu na fakt, że teren oznaczony symbolem 7RP w m.p.z.p., na którym planowana jest farma wiatrowa (teren, którego sposób zagospodarowania określony w planie miejscowym dopuszcza budowę elektrowni wiatrowej), znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie terenów oznaczonych w m.p.z.p. symbolem MN – zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna, a najbliższe budynki mieszkalne zlokalizowane są w odległości ok. 15 m od linii rozgraniczającej teren, na którym planowane jest przedsięwzięcie, np. budynek mieszkalny znajdujący się na działce ewid. nr 4296/216 obręb Warszowice (na północ od terenu oznaczonego jako 7RP).

Organ odwoławczy podziela stanowisko RDOŚ w Katowicach przedstawione w skarżonej decyzji z 14 sierpnia 2025 r. W ocenie GDOŚ, organ pierwszej instancji słusznie odmówił zgody na realizację planowanej farmy wiatrowej, powołując się przy tym na art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. w związku z art. 5 ust. 1 pkt 6 u.w.

W niniejszej sprawie przesłanki odmowy zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia należy poszukiwać w innych uregulowaniach prawnych niż ww. art. 80 ust. 2 oraz art. 81 u.o.o.ś., a mianowicie w przepisach u.w. oraz u.z.u.w., które bezpośrednio odnoszą się do kwestii lokalizowania i dopuszczalności realizacji inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowych.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że m.p.z.p. obowiązujący na obszarze, gdzie realizowane ma być przedmiotowe przedsięwzięcie, został uchwalony przed dniem wejścia w życie u.w., czyli przed dniem 20 maja 2016 r. Zgodnie z art. 15 ust. 2 u.w., plany miejscowe obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowują moc.

Art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. wskazuje, że jeżeli w planie miejscowym, o którym mowa w art. 15 ust. 2 u.w., przewiduje się lokalizację elektrowni wiatrowej, organ prowadzący postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, jeżeli inwestycja w zakresie elektrowni wiatrowej nie spełnia wymogu zachowania odległości nie mniejszej niż 700 metrów od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej.

W ocenie GDOŚ, w normie obejmującej art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. istnieje luka prawna, bowiem ustawodawca, wprowadzając w tym przepisie obowiązek zachowania odległości nie mniejszej niż 700 m od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej, w przeciwieństwie do przepisów u.w., nie wskazał sposobu określania tej odległości, ani nie odwołał się do odpowiedniego przepisu w jaki sposób odległość ta powinna być wyznaczana. W oparciu wyłącznie o regulację ustanowioną w treści art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. nie jest możliwe wyprowadzenie normy, która wskazywałaby, w jaki sposób należy określić odległość inwestycji w zakresie farmy wiatrowej od budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej, aby można było ocenić, czy obowiązek zachowania tej odległości został spełniony.

Wobec powyższego zasadne jest posłużenie się wnioskowaniem przez analogię i uzupełnienie tego przepisu odpowiednio o treść art. 5 u.w. W przeciwnym razie art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. byłby przepisem martwym.

W art. 5 ust. 1 u.w. zostały wymienione sposoby określania odległości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego – w niniejszej sprawie zastosowanie mają pkt 1 i 6 tego artykułu w brzmieniu: przez odległości, o których mowa w art. 4 ust. 1 i 4, rozumie się najkrótsze odcinki między rzutem poziomym istniejącego budynku mieszkalnego albo istniejącego budynku o funkcji mieszanej a linią rozgraniczającą teren, którego sposób zagospodarowania określony w planie miejscowym dopuszcza budowę elektrowni wiatrowej – w przypadku lokalizowania elektrowni wiatrowej.

Odnosząc się w tym miejscu do zarzutu nr 4 (naruszenie art. 5 ust. 1 pkt 6 u.w.), jak już GDOŚ wyjaśnił powyżej, treść art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. nie wskazuje bezpośrednio sposobu określenia odległości 700 m między inwestycją w zakresie elektrowni wiatrowej a budynkiem mieszkalnym lub budynkiem o funkcji mieszanej. W przypadku braku odniesienia się do art. 5 u.w., który doprecyzowuje sposoby określania odległości, art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. byłby przepisem martwym i nieweryfikowalnym. W związku z faktem, że u.z.u.w. jest ustawą zmieniająca między innymi u.w., dla organu oczywistym jest, że jeżeli z treści samego art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. nie wynika sposób określania odległości, to należy posilkować się przepisami zawartymi w u.w., w tym odpowiednio treścią art. 5 tejże ustawy.

Należy zauważyć, że odległość określona w art. 4 ust. 1 u.w. jest definiowana jako odcinek między dwoma punktami, wyspecyfikowanymi w poszczególnych jednostkach redakcyjnych art. 5 ust. 1 (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z 17 marca 2021 r., sygn. akt: IV SA/Po 1881/20). Art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. również wskazuje odcinek między dwoma punktami – inwestycji w zakresie elektrowni wiatrowej oraz budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej, jednakże nie został przez ustawodawcę doprecyzowany sposób liczenia odległości między tymi punktami. Wobec powyższego, wnioskując przez analogię, dopuszczalnym jest zastosowanie normy przewidzianej w art. 5 ust. 1 u.w. jako uzupełniającej dla określenia odległości, o której mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. W ocenie GDOŚ zarzut naruszenia art. 5 ust. 1 pkt 6 u.w. nie zasługuje na uwzględnienie.

Odpowiadając na zarzut nr 1 (naruszenie art. 6 k.p.a.), trzeba zaznaczyć, że decyzja RDOŚ w Katowicach z 14 sierpnia 2025 r. nie została wydana bez podstaw prawnych. Zgodnie z treścią

ww. decyzji, organ pierwszej instancji, na podstawie art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. w związku z art. 71 ust. 2 pkt 2 i art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. r u.o.o.ś. oraz art. 104 k.p.a., odmówił zgody na realizację przedsięwzięcia pn. „Budowa farm wiatrowych Pawłowice o łącznej mocy do 26 MW”. Zatem w sentencji decyzji została wskazana zarówno podstawa materialnoprawna, jak i formalnoprawna rozstrzygnięcia. Ponadto decyzja ta nie została wydana z rażącym naruszeniem przepisów art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. – przepis ten stanowi przesłankę odmowy zgody na realizację przedsięwzięcia w decyzji z 14 sierpnia 2025 r. i jest nieodłącznym elementem podstawy prawnej tego właśnie rozstrzygnięcia. W myśl art. 6 k.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa – w ocenie GDOŚ, mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, zarzut naruszenia ww. przepisu należy uznać za bezzasadny.

Odnosząc się do zarzutu nr 2 (naruszenie art. 11 i 107 § 3 k.p.a.), GDOŚ podkreśla, że organ, rozpatrując wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, bierze pod uwagę cały zgromadzony w danej sprawie materiał dowodowy. Wobec powyższego, zaznaczenia wymaga, że wszystkie pisma inwestora przedkładane w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego zostały przeanalizowane przez RDOŚ w Katowicach i składają się na materiał dowodowy, na podstawie którego organ wydał decyzję z 14 sierpnia 2025 r.

W wezwaniu z 11 kwietnia 2025 r., znak: WOOS.420.21.2023.AK.14, RDOŚ w Katowicach szczegółowo wyjaśnił sposób, według którego powinna zostać określona odległość planowanego przedsięwzięcia od zabudowy mieszkaniowej i mieszanej, powołując się przy tym na przepisy art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. w związku z art. 5 ust. 1 pkt 6 u.w. Ponadto poinformował Spółkę, że w przypadku gdy inwestycja nie spełnia ww. wymogu odległości, w myśl art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w., organ odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

Pismo Spółki z 22 kwietnia 2025 r. stanowi odpowiedź na powyższe wezwanie z 11 kwietnia 2025 r., pismo z 15 maja 2025 r. stanowi podtrzymanie i uzupełnienie stanowiska Spółki zaprezentowanego w piśmie z 22 kwietnia 2025 r., a treść obu ww. pism ogranicza się głównie do przedstawienia odmiennej od RDOŚ w Katowicach interpretacji przepisów u.w. i u.z.u.w., a w szczególności art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w.

Nie sposób zgodzić się z odwołującą się Spółką, że organ pierwszej instancji nie odniósł się do argumentów przedstawionych w odpowiedzi na wezwanie z 22 kwietnia 2025 r. i jej uzupełnieniu z 15 maja 2025 r., gdyż sama treść decyzji z 14 sierpnia 2025 r. odmawiającej zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia (na podstawie m.in. art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w.), stanowi odniesienie się RDOŚ w Katowicach do powyższych pism inwestora, w szczególności analizę i interpretację art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. Stanowisko organu pierwszej instancji względem interpretacji ww. przepisu było Spółce doskonale znane – jak już GDOŚ wyjaśnił powyżej, RDOŚ w Katowicach odpowiednio poinformował Spółkę w wezwaniu z 11 kwietnia 2025 r. o sposobie określenia odległości planowanego przedsięwzięcia od zabudowy mieszkaniowej i mieszanej (zgodnie z art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 6 u.w.).

Wbrew twierdzeniu Spółki, że w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego przy pismach z 22 kwietnia 2025 r. i 15 maja 2025 r. przedłożyła ona wymaganą przez organ pierwszej instancji dokumentację, o której mowa w wezwaniu RDOŚ w Katowicach z 11 kwietnia 2025

r., znak: WOOS.420.21.2023.AK.14, zaznaczenia wymaga, że Spółka nie zadośćuczyniła powyższemu wezwaniu. Jak już wskazał RDOŚ w Katowicach w decyzji z 14 sierpnia 2025 r., Spółka przedłożyła dokumenty wskazujące na zachowanie odległości 700 m między lokalizacją poszczególnych turbin wiatrowych (z uwzględnieniem zasięgu pracy łopaty wirnika turbiny) a linią zabudowy mieszkaniowej i mieszanej, przewidzianej w m.p.z.p. oraz do miejsc faktycznej zabudowy mieszkaniowej i mieszanej. Natomiast, jak organ pierwszej instancji wskazał na str. 1 akapicie 5 wezwania z 11 kwietnia 2025 r., odległość 700 m winna być liczona w sposób określony w art. 5 ust. 1 pkt 6 u.w. tj. od linii rozgraniczającej teren, na którym planowane jest przedsięwzięcie, oznaczonego symbolem 7RP w m.p.z.p. (tj. teren, którego sposób zagospodarowania określony w planie miejscowym dopuszcza budowę elektrowni wiatrowej) a budynkiem mieszkalnym lub budynkiem o funkcji mieszanej. Wobec powyższego Spółka nie uzupełniła dokumentacji w zakresie wskazanym w wezwaniu RDOŚ w Katowicach z 11 kwietnia 2025 r.

W myśl art. 11 k.p.a. organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy. RDOŚ w Katowicach w uzasadnieniu decyzji z 14 sierpnia 2025 r. wyjaśnił przesłanki odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia. Na str. 4 ww. decyzji z 14 sierpnia 2025 r. wymienione zostały przepisy mające zastosowanie w niniejszej sprawie oraz wyjaśniono, że odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wynika z braku zachowania wymaganej odległości 700m między obszarem, na którym planowana jest inwestycja a budynkiem mieszkalnym lub budynkiem o funkcji mieszanej – np. budynek mieszkalny na działce 4296/213, znajdujący się w odległości ok. 15 m od terenu, oznaczonego symbolem 7RP w m.p.z.p., na którym planowane jest przedsięwzięcie.

Zgodnie z art. 107 § 3 k.p.a., na którego naruszenie wskazuje Spółka, uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Powyższemu organ pierwszej instancji zadośćuczynił w całości na str. 1-4 decyzji z 14 sierpnia 2025 r. W ocenie GDOŚ zarzut niespójności uzasadnienia decyzji z 14 sierpnia 2025 r., należy uznać za całkowicie bezzasadny – RDOŚ w Katowicach zarówno w sentencji, jak i w uzasadnieniu kwestionowanego rozstrzygnięcia podkreśla podstawę prawną odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, czyli art. 9 ust. 2 pkt 2 u.w. Uzasadnienie faktyczne decyzji RDOŚ w Katowicach z 14 sierpnia 2025 r. zawiera wszystkie z wymaganych art. 107 § 3 k.p.a. elementów. Nietrafiony jest również zarzut nierzetelnie sporządzonego uzasadnienia decyzji z 14 sierpnia 2025 r., bowiem organ pierwszej instancji przedstawił przebieg całego postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Wobec powyższego, w opinii GDOŚ zarzut naruszenia art. 11 i art. 107 § 3 k.p.a., należy uznać za niezastępujący na uwzględnienie.

Odpowiadając na zarzut nr 3, wskazujący na naruszenie art. 7a i 8 k.p.a., m.in. poprzez uznanie pojawiających się w doktrynie wątpliwości interpretacyjnych jako podstawy prawnej do rozstrzygnięcia sprawy, GDOŚ informuje co następuje.

Organ nie może zgodzić się ze stanowiskiem Spółki, przedstawionym w odwołaniu z 27 sierpnia 2025 r., wskazującym, że odległość, o której mowa w art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. winna być liczona od turbin wiatrowych (z uwzględnieniem zasięgu pracy rotora) do budynku mieszkalnego lub budynku o funkcji mieszanej. Jak już GDOŚ wyjaśnił powyżej, w przypadku braku odniesienia się do art. 5 u.w., który doprecyzowuje sposoby określania odległości, art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. byłby przepisem martwym. Ze względu na fakt, że ustawodawca nie wskazał w treści art. 9 ust. 2 pkt 2 u.z.u.w. sposobu liczenia odległości, organ wnioskuje przez analogię, sięgnął do treści art. 5 ust. 1 u.w., co jest w ocenie organu logiczne.

Natomiast, odnosząc się do pozostałej części zarzutu nr 3, tj. naruszenia art. 7a i 8 k.p.a., poprzez pominięcie wypracowanej pod rządami nowych przepisów (u.w. i u.z.u.w.) linii decyzyjnych wypracowanych przez inne organy wydające decyzje środowiskowe w analogicznych stanach faktycznych, GDOŚ przedstawia poniższe wyjaśnienia. Zgodnie z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś. GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu k.p.a. wyłącznie w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska. Wobec powyższego, decyzje wydawane przez inne organy administracji publicznej, o których mowa w art. 75 ust.1 pkt 2-4 u.o.o.ś., nie podlegają kontroli nadzorczej GDOŚ.

Odnosząc się do „innych spraw o analogicznych stanach faktycznych”, GDOŚ podkreśla, że organ środowiskowy związany jest wyłącznie zakresem wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla konkretnego przedsięwzięcia, w niniejszym przypadku określonego we wniosku z 8 maja 2023 r. o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn. „Budowa farm wiatrowych Pawłowice o łącznej mocy do 26 MW”. Wobec powyższego w trakcie przedmiotowego postępowania organ analizuje wyłącznie dokumentację składającą się na akta niniejszej sprawy, badając przy tym jej zgodność z prawem.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, należy uznać zarzut wskazany w pkt 3 (naruszenie art. 7a i 8 k.p.a.) jako bezzasadny.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję, jeżeli rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty.

W ocenie GDOŚ, rozstrzygnięcie podjęte przez RDOŚ w Katowicach decyzją z 14 sierpnia 2025 r. jest prawidłowe i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jego uchylenie.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 oraz art. 52 § 1 i 2 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, ze zm.), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;
- zgodnie z art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę należy wnieść, za pośrednictwem GDOŚ, w terminie trzydziestu dni od dnia otrzymania decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych;
- skargę w formie elektronicznej należy wnieść na adres do e-Doręczeń: AE:PL-14966-78422-TRCJH-21 lub adres ePUAP: /gdosgovpl/SkrytkaESP, natomiast w formie papierowej – na adres siedziby Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska: Al. Jerozolimskie 136, 02-305 Warszawa.

PIOTR OTAWSKI

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska

/podpis elektroniczny/

Otrzymują:

1. [REDAKTOWANE], reprezentująca Klimsa Inwestycje sp. z o.o. w Katowicach, ul. Kopernika 4/3, 40-064 Katowice;
2. Pozostałe strony postępowania, zgodnie z art. 49 k.p.a. w zw. z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach.